

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2020. gada 23. septembrī*

Ārējās attiecības – Tehniskā sadarbība – Elektroniskie sakari – Regula (ES) 2018/1971 – Eiropas Elektronisko sakaru regulatoru iestāde – Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkts – Trešo valstu regulatīvo iestāžu dalība šajā iestādē – Kosovas nacionālās regulatīvās iestādes dalība – Trešās valsts jēdziens – Tiesību kļūda

Lietā T-370/19

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *S. Centeno Huerta*, pārstāve,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *F. Castillo de la Torre*, *M. Kellerbauer* un *T. Ramopoulos*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas Lēmumu (2019. gada 18. marts) par Kosovas nacionālās regulatīvās iestādes dalību Eiropas Elektronisko komunikāciju [sakaru] regulatoru iestādē (OV 2019, C 115, 26. lpp.),

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja *M. Ž. Kosteira* [*M. J. Costeira*] (referente), tiesneši *M. Kančeva* [*M. Kancheva*] un *T. Perišina* [*T. Perišin*],

sekretārs: *E. Kulons* [*E. Coulon*],

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1211/2009 (2009. gada 25. novembris), ar ko izveido Eiropas Elektronisko komunikāciju [sakaru] regulatoru iestādi (*BEREC*) un biroju (OV 2009, L 337, 1. lpp.), Eiropas Savienības likumdevējs nolēma izveidot *BEREC* un uzdot tai piedalīties elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu iekšējā tirgus attīstībā un uzlabot tā darbību, lai nodrošinātu Eiropas Savienības tiesiskā regulējuma elektronisko sakaru jomā saskaņotu piemērošanu. Saskaņā ar šo

* Tiesvedības valoda – spāņu.

regulu *BEREC* savi uzdevumi bija jāveic neatkarīgi, sadarbojoties ar valstu regulatīvajām iestādēm (turpmāk tekstā – “VRI”) un Eiropas Komisiju. Tāpat *BEREC* bija jāveicina VRI savstarpējā sadarbība un VRI un Komisijas sadarbība.

2. Saskaņā ar Regulas Nr. 1211/2009 4. pantu *BEREC* sastāvā bija Regulatoru padome. Atbilstoši šīs regulas 6. pantam *BEREC* palīdzēja birojs, kas atradās Regulatoru padomes vadībā. Birojā tostarp ietilpa Pārvaldības komiteja. Regulatoru padomes un Pārvaldības komitejas sastāvā bija viens loceklis no katras dalībvalsts, kurš bija katrā dalībvalstī izveidotās VRI direktors vai augsta līmeņa pārstāvis. Saskaņā ar minētās regulas 4. panta 3. punktu Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) valstu un kandidātvalstu VRI bija novērotāja statuss un tās piedalījās *BEREC* Regulatoru padomē un biroja Pārvaldības komitejā. Trešās valstis, kas nav EEZ valstis un kandidātvalstis, bija izslēgtas no piedalīšanās *BEREC* un tās struktūrās.
3. Papildus tam no 2001. līdz 2015. gadam Savienība ar Rietumbalkānu valstīm parakstīja stabilizācijas un asociācijas nolīgumus (turpmāk tekstā – “SAN”), kuros ir ietverti īpaši noteikumi par sadarbību elektronisko sakaru jomā. Tas it īpaši attiecas uz Stabilizācijas un asociācijas nolīgumu starp Eiropas Savienību un Eiropas Atomenerģijas kopienu, no vienas puses, un Kosovu, no otras puses (OV 2016, L 71, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “Kosovas SAN”), kura 111. pants “Elektronisko sakaru tīkli un elektronisko sakaru pakalpojumi” ir formulēts šādi:

“Sadarbībā galvenā uzmanība tiek pievērsta prioritārām jomām, kas saistītas ar ES *acquis* šajā jomā.

Puses jo īpaši stiprina sadarbību elektronisko sakaru tīklu un elektronisko sakaru pakalpojumu jomā ar šādu galveno mērķi: Kosova piecos gados pēc šā nolīguma stāšanās spēkā pieņem ES *acquis* šajā nozarē, īpašu uzmanību pievēršot tam, ka tiek nodrošināta un nostiprināta attiecīgo regulatīvo iestāžu neatkarība.”

4. Vispārīgi Kosovas SAN mērķis tostarp ir veikt konkrētus pasākumus, lai īstenotu Kosovas Eiropas perspektīvu un tuvināšanos Savienībai. Tomēr Kosovas SAN 2. pantā ir norādīts, ka “neviens termins, formulējums vai definīcija, kas izmantota šajā nolīgumā, tostarp tam pievienotajos pielikumos un protokolos, nenozīmē to, ka ES atzīst Kosovu par neatkarīgu valsti, kā arī nenozīmē, ka atsevišķas dalībvalstis Kosovu par tādu atzīst, ja iepriekš nav to izdarījušas.”
5. Komisija 2018. gada 6. februārī pieņēma paziņojumu Eiropas Parlamentam, Eiropas Savienības Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai “Ticama paplašināšanās perspektīva Rietumbalkāniem un padziļināta ES iesaiste šajā reģionā” (COM(2018) 65 *final*). Šajā paziņojumā ir norādīts, ka Komisija plāno nākt klajā ar Digitalizācijas programmu Rietumbalkāniem, kas ietvers rīcību, kura sekmētu viesabonēšanas maksas samazināšanu, sniegtu atbalstu platjoslas tīklu izvēršanai, veidotu digitālo sabiedrību un – vispārīgāk – atbalstītu *acquis* pieņemšanu, īstenošanu un izpildi digitālā vienotā tirgus jomā.
6. 2018. gada 22. jūnijā Komisija publicēja darba dokumentu ar nosaukumu “Atbalsta pasākumi digitalizācijas programmai Rietumbalkāniem” [neoficiāls tulkojums] (SWD(2018) 360 *final*). Viena no piecām galvenajām jomām, uz kurām šī programma attiecas, skar atbalstu *acquis* pieņemšanai, īstenošanai un piemērošanai digitālā vienotā tirgus jomā. Viena no darbībām šajā galvenajā jomā ir Rietumbalkānu integrācija esošajās regulatīvajās iestādēs vai ekspertu grupās, tādās kā *BEREC*, kura ir pieminēta īpaši. Šajā ziņā šā dokumenta 8.3.1. punktā attiecībā uz *BEREC* bija norādīts, ka “ciešākas attiecības starp ES un Rietumbalkānu VRI palīdzētu tuvināt regulācijas praksi reģionā Savienībā pastāvošajai praksei [...]. Lai gan četras no sešām Rietumbalkānu ekonomikām pašlaik ir novērotāji *BEREC*, *BEREC* Regulatoru valde ir piekritusi ciešāk sadarboties ar visām sešām reģiona VRI. Tas vēl joprojām būs iespējams pārskatītās Regulas [Nr. 1211/2009] ietvaros” [neoficiāls tulkojums].

7 2018. gada 11. decembrī Eiropas Parlaments un Padome pieņēma Regulu (ES) 2018/1971, ar ko izveido Eiropas Elektronisko sakaru regulatoru iestādi (*BEREC*) un *BEREC* atbalsta aģentūru (*BEREC* birojs), groza Regulu (ES) 2015/2120 un atceļ Regulu (EK) Nr. 1211/2009 (OV 2018, L 321, 1. lpp.). Šī regula stājas spēkā 2018. gada 20. decembrī.

8 Konkrēti, Regulas 2018/1971 35. pants “Sadarbība ar Savienības struktūrām, trešām valstīm un starptautiskajām organizācijām” ir formulēts šādi:

“1. Tiktāl, ciktāl nepieciešams, lai sasniegtu šajā regulā izklāstītos mērķus un veiktu savus uzdevumus, un neskarot dalībvalstu un Savienības iestāžu kompetenci, *BEREC* un *BEREC* birojs var sadarboties ar kompetentajām Savienības struktūrām, birojiem, aģentūrām un padomdevējām grupām, ar trešo valstu kompetentajām iestādēm un ar starptautiskām organizācijām.

Minētajā nolūkā *BEREC* un *BEREC* birojs pēc Komisijas iepriekšēja apstiprinājuma saņemšanas var izveidot darba mehānismus. Minētie mehānismi nerada juridiskus pienākumus.

2. Regulatoru valdē, darba grupās un valdē var piedalīties tādas trešo valstu regulatīvās iestādes, kuru primārā atbildība ir elektronisko sakaru jomā, ja minētās trešās valstis ir noslēgušas attiecīgus nolīgumus ar Savienību.

Saskaņā ar attiecīgajiem minēto nolīgumu noteikumiem tiek izstrādāti darba mehānismi, kuros jo īpaši nosaka būtību, apmēru un veidu, kādā attiecīgo trešo valstu regulatīvās iestādes bez balsstiesībām piedalās *BEREC* un *BEREC* biroja darbā, tostarp noteikumi par dalību *BEREC* īstenotās iniciatīvās, finanšu iemaksām un *BEREC* birojam paredzēto personālu. Attiecībā uz personāla jautājumiem minētie mehānismi visos gadījumos ir saskaņā ar Civildienesta noteikumiem.

3. Gada darba programmas ietvaros, kas minēta 21. pantā, regulatoru valde pieņem *BEREC* stratēģiju attiecībā ar kompetentajām Savienības struktūrām, birojiem, aģentūrām un padomdevējām grupām, ar trešo valstu kompetentajām iestādēm un ar starptautiskām organizācijām jautājumos, kas ir *BEREC* kompetencē. Komisija, *BEREC* un *BEREC* birojs vienojas par atbilstošu darba mehānismu, kura nolūks ir nodrošināt, lai *BEREC* un *BEREC* birojs darbotos savu pilnvaru un esošās iestāžu sistēmas ietvaros.”

9 2019. gada 18. martā Komisija pieņēma sešus lēmumus par sešu Rietumbalkānu valstu VRI piedalīšanos *BEREC*. Šie lēmumi tostarp tika pieņemti uz jauna tiesiskā regulējuma pamata, konkrēti, uz Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta pamata, kurā ir reglamentēta trešo valstu VRI piedalīšanās *BEREC* struktūrās, lai nodrošinātu šo sešu valstu dalību *BEREC* un *BEREC* biroja darbā atbilstoši “Digitalizācijas programmai Rietumbalkāniem”, kura ir minēta šā sprieduma 5. un 6. punktā.

10 Šo sešu lēmumu skaitā ir Komisijas 2019. gada 18. marta Lēmums par Kosovas nacionālās regulatīvās iestādes dalību Eiropas Elektronisko komunikāciju [sakaru] regulatoru iestādē (OV 2019, C 115, 26. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”). Šajā lēmumā Komisija konstatēja, ka Kosovas VRI, kuras galvenais uzdevums ir pārraudzīt elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu tirgu ikdienas darbību, var piedalīties *BEREC* Regulatoru valdē un darba grupās, kā arī *BEREC* biroja valdē. Turklāt, atsaucoties uz Kosovas SAN 111. pantu, apstrīdētā lēmuma 3. apsvērumā ir noteikts, ka Savienība un Kosova ir noslēgušas nolīgumu Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta nozīmē. Papildus tam apstrīdētā lēmuma 1. apsvērumā ir atsauce arī uz LES 17. pantu.

11 2019. gada 24. aprīlī Komisija Īrijas sakaru regulatīvajai iestādei kā *BEREC* priekšsēdētājai nosūtīja vēstuli, kurā tā izklāstīja kritērijus, ko tā ir noteikusi attiecībā uz trešo valstu VRI piedalīšanos *BEREC* un *BEREC* birojā. Šajā vēstulē Komisija tostarp norādīja uz Rietumbalkānu gadījumu, kas attiecas uz sešiem partneriem, kuri noslēguši SAN ar Savienību, proti, četrām Savienības kandidātvalstīm (Albānija, Ziemeļmaķedonija, Melnkalne un Serbija), kā arī divām potenciālām kandidātvalstīm (Bosnija un Hercegovina un Kosova). Komisija tajā norādīja, ka katrā gadījumā SAN tiek uzskatīti par

nolīgumiem Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē, un paskaidroja, ka sešos 2019. gada 18. martā pieņemtajos lēmumos ir paredzēti saistoši noteikumi, kas nepieciešami attiecībā uz piedalīšanās *BEREC* un *BEREC* birojā būtību, apmēru un veidu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 12 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 19. jūnijā, Spānijas Karaliste cēla šo prasību.
- 13 Komisijas iebildumu raksts Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2019. gada 12. augustā.
- 14 2019. gada 25. oktobrī Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts replikas raksts.
- 15 Atbildes raksts uz repliku Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2019. gada 6. decembrī.
- 16 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 27. panta 5. punktu, tiesnese referente tika norīkota uz devīto palātu, kurai līdz ar to tika iedalīta šī lieta.
- 17 Atbildot uz Vispārējās tiesas 2020. gada 3. aprīlī noteikto procesa organizatorisko pasākumu, lietas dalībnieki norādīja, ka tie nevēlas, lai viņu apsvērumi tiktu uzklauti tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanai. Vispārējā tiesa (devītā palāta), piemērojot Reglamenta 106. panta 3. punktu, nolēma izskatīt prasību bez tiesvedības mutvārdu daļas.
- 18 Spānijas Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
  - atcelt apstrīdēto lēmumu;
  - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 19 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
  - noraidīt prasību;
  - piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 20 Prasības pamatojumam Spānijas Karaliste izvirza trīs pamatus. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts Regulas 2018/1971 35. pants, jo Kosova neesot “trešā valsts” [*third country*]. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka šis pants ir pārkāpts, jo neesot “nolīguma” par Kosovas VRI dalību *BEREC*. Savukārt ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka minētais pants ir pārkāpts, jo Komisija esot atkāpusies no procedūras, kura ir izveidota trešo valstu VRI dalībai *BEREC*.

Par pirmo pamatu – Regulas 2018/1971 35. panta pārkāpumu, jo Kosova neesot “trešā valsts” [third country]

- 21 Ar pirmo pamatu Spānijas Karaliste apgalvo, ka, apstrīdētajā lēmumā atļaujot Kosovas VRI piedalīties *BEREC* Regulatoru valdē un darba grupās, kā arī *BEREC* biroja valdē, Komisija ir pārkāpusi Regulas 2018/1971 35. pantu, jo šajā tiesību normā šāda dalība ir atļauta tikai attiecībā uz “trešo valstu” [*third country*] VRI. Spānijas Karalistes ieskatā, tā kā Kosova juridiski nav “trešā valsts” [*third country*], neesot izpildīti nosacījumi, kas ir nepieciešami šā panta piemērošanai attiecībā uz Kosovu.

- 22 Šajā ziņā Spānijas Karaliste apgalvo, ka Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta formulējums ir skaidrs un to apstiprina šīs regulas 34. apsvēruma, kurā arī ir minēts, ka iespēja šādi piedalīties ir “trešo valstu” [*third countries*] VRI. Spānijas Karalistes ieskatā, minētā 35. panta 2. punktā paredzētā piedalīšanās *BEREC* nozīmē tādas iestādes piedalīšanos, kura ir saistīta ar organizāciju, kam ir valsts raksturs, un tādējādi VRI var būt tikai valstī. Spānijas Karaliste turklāt precizē, ka minētajā 34. apsvērumā kā trešo valstu [*third countries*] piemēri ir norādītas EEZ vai Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas (EBTA) dalībvalstis un kandidātvalstis.
- 23 Spānijas Karaliste norāda, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā Kosovu netieši ir pielīdzinājusi “trešajai valstij” [*third country*] Regulas 2018/1971 35. panta izpratnē, lai gan nav nekāda juridiska pamata, lai šādi rīkotos. Tā vērs uzmanību uz to, ka fakts, ka Kosova ir noslēgusi SAN ar Savienību, to nepadara par “trešo valsti” [*third country*] šīs tiesību normas izpratnē un ka Kosovu nevar pielīdzināt EEZ vai EBTA dalībvalstīm, ne arī kandidātvalstīm. Tā arī norāda, ka Kosovas SAN 2. pants apstiprina šo pieeju.
- 24 Turklāt Spānijas Karaliste uzsver – lai ievērotu Kosovas SAN 111. pantu, nav nepieciešams, lai Kosovas VRI piedalītos *BEREC*. Kosovas situācija esot līdzīga piektajam gadījumam, kas minēts Komisijas 2019. gada 24. aprīļa vēstulē, proti, “*other countries*” [burtiski – “citu zemju”] gadījumam. Šajā pantā esot vispārīga atsauce uz sadarbību elektronisko sakaru nozarē, un tā mērķis esot nostiprināt VRI neatkarību, bet tajā neesot paredzēta nekāda piedalīšanās Eiropas struktūrās šajā jomā.
- 25 Komisija nepiekrīt Spānijas Karalistes argumentiem un lūdz pirmo pamatu noraidīt.
- 26 Ar pirmo pamatu Spānijas Karaliste būtībā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktu, jo apstrīdētajā lēmumā tā Kosovu ir pielīdzinājusi “trešajai valstij” [*third country*], lai gan šajā tiesību normā ir paredzēta ar organizāciju, kurai ir valsts raksturs, saistītas iestādes dalība – līdz ar to VRI var būt tikai suverēnā valstī, bet Kosovas gadījumā tas tā nav.
- 27 Tādējādi Vispārējai tiesai ir jāpārbauda jēdziena “trešā valsts” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”] Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē tvērums un konkrēti jānosaka, vai šis jēdziens ir līdzvērtīgs jēdzienam “trešā valsts” [*third State*], kā to apgalvo Spānijas Karaliste.
- 28 Vispirms ir jānorāda, ka jēdziens “trešā valsts” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”] nav nekādi definēts nedz Regulā 2018/1971, nedz arī šajā lietā nozīmīgajā Savienības tiesiskajā regulējumā.
- 29 Savukārt LESD noteikumos ir izmantots gan jēdziens “trešās valstis” [*third countries*, burtiski – “trešās zemes”], gan “trešās valstis” [*third States*]. Tomēr ir jānorāda, ka daudzās tiesību normās, kas attiecas uz jautājumiem par ārējām attiecībām, ir izmantots jēdziens “trešās valstis” [*third countries*; burtiski – “trešās zemes”], jo starptautisko sabiedrību neveido vienīgi “valstis” [*States*]. It īpaši LESD piektā daļa “Savienības ārējā darbība” atspoguļo faktu, ka starptautisko sabiedrību veido dažādi subjekti un tāpēc tajā ir iekļauta III sadaļa par sadarbību “ar trešām valstīm” [*third countries*; burtiski – “trešās zemes”], kā arī VI sadaļa par attiecībām “ar starptautiskām organizācijām [un] trešām valstīm” [*third countries*; burtiski – “trešās zemes”].
- 30 Līdz ar to ir skaidrs, ka LESD noteikumu par “trešām valstīm” [*third countries*; burtiski – “trešās zemes”] mērķis ir sniegt iespēju noslēgt starptautiskus nolīgumus ar subjektiem, “kas nav valstis” [*States*]. Tādējādi Savienība var noslēgt starptautiskus nolīgumus ar elastīgajā “valsts” [*country*; burtiski – “zeme”] jēdzienā ietilpstošām teritoriālām vienībām, proti, vienībām, kurām piemīt spēja noslēgt nolīgumus saskaņā ar starptautiskajām tiesībām, bet kuras ne vienmēr ir “valstis” [*States*] starptautisko tiesību izpratnē. Apgalvot pretējo nozīmētu radīt juridisku vakuumu Savienības ārējās attiecībās.

- 31 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Savienība ir noslēgusi vairākus starptautiskus nolīgumus ar subjektiem, kas nav suverēnas valstis. Runa tostarp ir par nolīgumiem, kas noslēgti ar Palestīnas atbrīvošanas organizāciju (PAO), Taivānas, Penhu, Kinmenas un Macu atsevišķo muitas teritoriju, Ķīnas Tautas Republikas Honkongas Īpašās Pārvaldes Apgabala valdību vai arī ar Ķīnas Tautas Republikas Makao Īpašās Pārvaldes Apgabalu.
- 32 Tāpat ir jāuzsver, ka Savienība ir noslēgusi vairākus starptautiskus nolīgumus ar Kosovu, tādējādi atzīstot tās spēju noslēgt šādus nolīgumus. Proti, Savienība tostarp ir noslēgusi Kosovas SAN saskaņā ar LESD 217. pantu un arī Pamatnolīgumu starp Eiropas Savienību un Kosovu, ar ko nosaka vispārīgus principus Kosovas dalībai Savienības programmās (OV 2017, L 195, 3. lpp.), atbilstoši LESD 212. pantam. Šo nolīgumu noslēgšana juridiski bija iespējama tikai tāpēc, ka šajos LESD noteikumos minētajam jēdzienam “trešā valsts” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”] varēja būt plaša nozīme, tādējādi ļaujot Savienībai uzskatīt Kosovu par tādu.
- 33 Tomēr ir jānorāda, ka Savienība – kā liecina Kosovas SAN 17. apsvērumā un 2. pantā paredzētie noteikumi, kuros ir precizēts, ka šis nolīgums nav uzskatāms par Savienības veiktu Kosovas atzīšanu par neatkarīgu valsti [*State*] un neietekmē dalībvalstu individuālās nostājas jautājumā par tās statusu, – ikreiz ir atturējies paust nostāju par Kosovas kā valsts [*State*] statusu saskaņā ar starptautiskajām tiesībām. Šāda piesardzība ir redzama arī citos Savienības aktos attiecībā uz Kosovu, piemēram, šā sprieduma 32. punktā minētajā pamatnolīgumā un pamataktos, ar kuriem ir izveidotas dažādas Savienības programmas, piemēram, “*Erasmus +*” vai “*Apvārsnis 2020*”, kurās Kosovai ir atļauts piedalīties kā “trešajai valstij” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”].
- 34 Šie piesardzības pasākumi, ko Savienība iekļāvusi savos tiesību aktos attiecībā uz Kosovu, tajos skaidri norādot uz atturēšanos atzīt Kosovas valsti [*State*], – pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam – nevar tikt interpretēti tādējādi, ka ar tiem Kosova tiek izslēgta no jēdziena “trešā valsts” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”]. Gluži pretēji, minēto piesardzības pasākumu mērķis tieši ir nošķirt, pirmkārt, “valsts” [*State*] statusu un, otrkārt, Kosovas spēju uzņemt saistības, pamatojoties uz starptautiskajām tiesībām kā šo tiesību subjektam, kas ietilpst plašākajā jēdzienā “trešā valsts” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”].
- 35 No tā izriet, ka jēdziens “trešā valsts” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”], kas Savienības primārajās tiesībās, it īpaši LESD 212. un 216.–218. pantā, ir izmantots, lai apzīmētu subjektus, uz kuriem attiecas starptautiskās tiesības un kuriem var būt tiesības un pienākumi, nevar ietvert atšķirīgu nozīmi, ja šis pats jēdziens ir iekļauts tādā atvasināto tiesību akta tekstā kā Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkts. Turklāt nekas neliecina par to, ka šajā nupat minētajā tiesību normā atrodamais jēdziens “trešā valsts” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”] būtu jāinterpretē atšķirīgi no jēdziena, kas ir atrodams minētajos LESD noteikumos.
- 36 Līdz ar to jēdziens “trešā valsts” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”] Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē – pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam – nevar būt līdzvērtīgs jēdzienam “trešā valsts” [*third State*]. Šim jēdzienam “trešā valsts” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”] ir plašāks tvērums, kurā ietilpst ne tikai suverēnas valstis – līdz ar to Kosova var ietilpt šajā jēdzienā “trešās valstis” [*third countries*; burtiski – “trešās zemes”], neskarot Savienības vai tās dalībvalstu nostāju attiecībā uz Kosovas kā neatkarīgas valsts statusu. Tāpat Kosovai kā “trešajai valstij” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”] var arī būt tādas publiskas iestādes kā Kosovas VRI – līdz ar to Spānijas Karalistes apgalvojums, saskaņā ar kuru “VRI var būt tikai valstī”, nevar tikt atzīts par pamatotu.
- 37 Tāpēc, apstrīdētajā lēmumā uzskatot, ka Kosova ir “trešā valsts” [*third country*; burtiski – “trešā zeme”] Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē, Komisija nav pārkāpusi šo tiesību normu.
- 38 Tādējādi pirmais Spānijas Karalistes izvirzītais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu – Regulas 2018/1971 35. panta pārkāpumu, jo neesot “nolīguma” par Kosovās VRI piedalīšanos BEREC

- 39 Ar otro pamatu Spānijas Karaliste apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas 2018/1971 35. pantu, jo nepastāv “nolīgums” šīs tiesību normas 2. punkta izpratnē par Kosovās VRI piedalīšanos BEREC Regulatoru valdē, darba grupās un valdē.
- 40 Spānijas Karaliste uzskata, ka – pretēji tam, kas ir norādīts apstrīdētajā lēmumā, – Kosovās SAN 111. pants neļauj uzskatīt, ka Kosova būtu noslēgusi nolīgumu ar Savienību par piedalīšanos BEREC. Šajā tiesību normā esot vienīgi paredzēta sadarbības pastiprināšana, lai Kosova pieņemtu Savienības *acquis*, bet nekādā ziņā neesot paredzēta piedalīšanās Eiropas struktūrās. Līdz ar to Kosovās VRI piedalīšanās BEREC nozīmējot, ka tiek pārkāptas šīs sadarbības robežas un minētajā tiesību normā noteiktais mērķis.
- 41 Šajā ziņā Spānijas Karaliste apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā un 2019. gada 24. aprīļa vēstulē Komisija ir sajaukusi, no vienas puses, Regulas 2018/1971 35. panta 1. punktā, kā arī Kosovās SAN 111. pantā paredzēto “sadarbību” un, no otras puses, Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā paredzēto “iekļaušanu”. Apstrīdētais lēmums neaprobežojoties ar “sadarbību”, bet gan tajā esot konkrētizēta Kosovās VRI “iekļaušana” BEREC. Taču VRI “sadarbība” ar BEREC esot jānosšķir no tās “iekļaušanas” vai “piedalīšanās” BEREC Eiropas struktūrās, jo šo abu minētajā 35. pantā paredzēto situāciju tvērums un būtība esot atšķirīgi.
- 42 Spānijas Karaliste no tā secina, ka ar apstrīdēto lēmumu ir noteikta iekļaušana BEREC struktūrā, kas nav paredzēta nedz Kosovās SAN, nedz kādā citā nolīgumā, kurš šim nolūkam noslēgts ar Savienību. Tādējādi Komisijas izmantotā “plašā” Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta interpretācija esot kļūdaina.
- 43 Komisija apstrīd šos argumentus un lūdz otro pamatu noraidīt.
- 44 Ar otro pamatu Spānijas Karaliste būtībā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktu, jo tā apstrīdētajā lēmumā ir uzskatījusi, ka attiecībā uz Kosovu pastāvēja “nolīgums ar Savienību” šīs tiesību normas izpratnē par Kosovās VRI piedalīšanos BEREC Regulatoru valdē un darba grupās, kā arī BEREC biroja valdē. Spānijas Karalistes ieskatā, Kosovās SAN 111. pants neļauj uzskatīt, ka Kosova ar Savienību būtu noslēgusi “nolīgumu” par piedalīšanos BEREC.
- 45 Līdz ar to Vispārējai tiesai ir jāpārbauda Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā minētā jēdziena “nolīgums ar Savienību” piemērojamība un pēc tam jānosaka, vai šis jēdziens ietver Kosovās SAN, it īpaši tā 111. pantu.
- 46 Šajā ziņā ir jānorāda, ka – pretēji Regulas 2018/1971 35. panta 1. punktam – šī panta 2. punktā trešo valstu VRI piedalīšanās kompetentajās BEREC struktūrās ir pakārtota divkāršam nosacījumam, ka, pirmkārt, ir jāpastāv “nolīgumam” starp attiecīgo trešo valsti un Savienību un, otrkārt, noslēgtajam nolīgumam ir jābūt “attiecīgam”.
- 47 Pirmkārt – attiecībā uz nosacījumu par “nolīguma ar Savienību” esamību – no konteksta, kurā šie vārdi iekļaujas, izriet, ka tie norāda uz starptautisku līgumu, kas noslēgts starp diviem starptautisko publisko tiesību subjektiem, proti, Savienību un attiecīgo trešo valsti. Līdz ar to Kosovās SAN noteikti var veidot šādu nolīgumu, jo tas pusēm ir saistošs saskaņā ar starptautiskajām publiskajām tiesībām.
- 48 Otrkārt, attiecībā uz otro nosacījumu, ka noslēgtajam nolīgumam ir jābūt “attiecīgam”, pēdējais minētais vārds norāda uz to, ka šajos nolīgumos ir jābūt ietvertiem noteikumiem, kas ir pamatā Savienības un attiecīgās trešās valsts sadarbībai konkrētajā jomā, šajā gadījumā – “elektronisko sakaru

jomā”, kā tas ir skaidri minēts Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta pirmajā daļā. Šo vārdu nozīme turklāt ir precizēta šīs regulas 34. apsvērumā, ciktāl tajā kā piemēri “trešām valstīm, [kas] ir noslēgušas attiecīgus nolīgumus ar Savienību”, ir minētas “EEZ/EBTA valstis un kandidātvalstis”.

- 49 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, ciktāl runa ir par Rietumbalkānu valstīm, kuras ir Savienības kandidātvalstis (proti, Albāniju, Ziemeļmaķedoniju, Melnkalni un Serbiju), tās ar Savienību ir noslēgušas SAN, kuru mērķis ir līdzvērtīgs Kosovas SAN mērķim un kuros ir ietverti noteikumi, kas formulējuma un konteksta ziņā ir ļoti līdzīgi Kosovas SAN 111. panta noteikumiem. Tas it īpaši attiecas uz SAN ar Albāniju (OV 2009, L 107, 166. lpp.) 104. pantu, SAN ar Melnkalni (OV 2010, L 108, 3. lpp.) 106. pantu vai arī SAN ar Serbiju (OV 2013, L 278, 16. lpp.) 106. pantu – visi minētie tiek uzskatīti par “attiecīgiem” ar Savienību noslēgtiem nolīgumiem Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē, un to Spānijas Karaliste arī neapstrīd. No tā izriet, ka Kosovas SAN, it īpaši tā 111. pants, arī ir jāuzskata par šādu “attiecīgu nolīgumu”.
- 50 Turklāt šo pieeju apstiprina Kosovas SAN 111. panta formulējuma, kā arī šīs tiesību normas priekšmeta un mērķa analīze.
- 51 Proti, pirmkārt, attiecībā uz Kosovas SAN 111. panta formulējumu ir jāatzīmē, ka tas norāda uz plašu tā piemērošanas jomas interpretāciju, jo tajā ir paredzēts, ka Savienība un Kosova “jo īpaši stiprina sadarbību” elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu jomā, un galvenais mērķis ir, lai Kosova pieņemtu Savienības *acquis* šajā nozarē. Sadarbības stiprināšana šajā jomā tādējādi ir līdzeklis, ar kuru ir plānots sasniegt Kosovas SAN mērķi – lai Kosova īstenotu Savienības *acquis*. Turklāt minētajā pantā ir skaidra atsauce uz “regulativajām iestādēm” šajā jomā, kas arī liek uzskatīt, ka šī tiesību norma pieļauj *BEREC* atvērtību attiecībā pret šīm iestādēm.
- 52 Otrkārt, attiecībā uz Kosovas SAN 111. panta priekšmetu un mērķi ir jāatgādina, ka tā mērķis ir nodrošināt, lai Kosova pieņemtu Savienības *acquis* elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu jomā. Šo *acquis* pieņemšanu būtiski atvieglotu Kosovas VRI piedalīšanās *BEREC* un *BEREC* biroja darbā, ņemot vērā nupat minēto struktūru lomu, kas ietver uzdevumus, kuri sniedzas no Savienības šīs jomas tiesiskā regulējuma sagatavošanas līdz pat tā konsekventai īstenošanai. Šī piedalīšanās būtu attaisnota vēl jo vairāk, kad šo darbību mērķis būtu izstrādāt jaunu Savienības tiesisko regulējumu minētajā jomā. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Regulas 2018/1971 4. panta 4. punktā ir noteikts, ka VRI un Komisijai ir rūpīgi jāņem vērā visas *BEREC* un *BEREC* biroja pieņemtās pamatnostādnes, atzinumi, ieteikumi, kopējās nostājas un paraugprakse, lai nodrošinātu Savienības tiesiskā regulējuma elektronisko sakaru jomā saskaņotu īstenošanu. Līdz ar to, tā kā *BEREC* un *BEREC* biroja galvenais uzdevums ir nodrošināt Savienības *acquis* piemērošanas elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu jomā vienveidību – kā tas it īpaši izriet no Regulas 2018/1971 3. panta 2. punkta un 4. panta 1. punkta k) apakšpunkta –, ir loģiski uzskatīt, ka visas iestādes, kuru uzdevums ir piemērot to pašu Savienības *acquis* šajā jomā, var piedalīties *BEREC* un *BEREC* biroja darbā, ievērojot tostarp Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā paredzētos nosacījumus.
- 53 No tā izriet, ka Kosovas SAN 111. pantā ir paredzēta cieša sadarbība, skaidri atsaucoties uz sadarbības starp Savienību un Kosovu “stiprināšanu”. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Regulas 2018/1971 35. panta nosaukumā arī ir izmantots jēdziens “sadarbība” un šā panta 1. un 2. punkta mērķis ir reglamentēt atšķirīgus sadarbības veidus. Proti, šī sadarbība var notikt vai nu sadarbības nolīguma formā uz minētā 1. punkta pamata, vai arī piedalīšanās formā – kas ietver ierobežotas tiesības – uz minētā 2. punkta pamata. Pēdējā no minētajām sadarbības formām atbilst ciešai sadarbībai minētā 111. panta izpratnē, taču tā – pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam – nekādi nevar tikt pielīdzināta jebkādi Kosovas VRI “iekļaušanai” *BEREC* struktūrā. Turklāt Kosovas SAN 111. pantā ir skaidri uzsvērts “regulatīvo iestāžu” nozīmīgums un to neatkarība.
- 54 No visiem šiem apsvērumiem izriet, ka Kosovas SAN 111. pants ir “attiecīgs” nolīgums Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē.

55 Līdz ar to Komisija, apstrīdētajā lēmumā uzskatot, ka Kosovas SAN 111. pants ļauj apgalvot, ka Kosova ir noslēgusi “attiecīgu nolīgumu ar Savienību” Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē, nav pārkāpusi šo tiesību normu.

56 Tādējādi Spānijas Karalistes izvirzītais otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu – Regulas 2018/1971 35. panta pārkāpumu, jo Komisija esot atkāpusies no noteiktās procedūras trešo valstu VRI dalībai BEREC

57 Ar trešo pamatu Spānijas Karaliste apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts Regulas 2018/1971 35. pants, jo Komisija ir atkāpusies no noteiktās procedūras trešo valstu VRI dalībai BEREC. Turklāt šīs rīcības rezultātā bez jebkāda juridiska pamata esot pieņemts tiesību akts, kas rada pienākumus attiecībā uz trešajām personām, lai gan Komisijai nav piešķirtas īpašas pilnvaras, lai šādi rīkotos.

58 Konkrēti, Spānijas Karaliste norāda, ka Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā ir paredzēts, ka darba mehānismi tiek izstrādāti “saskaņā ar attiecīgajiem minēto nolīgumu [par piedalīšanos BEREC] noteikumiem” un ka šie noteikumi pirmām kārtām nosaka darba mehānismu izveidošanas kārtību. Līdz ar to būtu jāpastāv starp Savienību un trešo valsti noslēgtam nolīgumam par piedalīšanos, jo attiecībā uz trešo valsti tiek noteikti jauni juridiski pienākumi saistībā ar tās piedalīšanos BEREC. Taču, tā kā šāds nolīgums nepastāvēt – kā tas tiek apgalvots otrā pamata ietvaros –, Komisija apstrīdētajā lēmumā minētos noteikumus esot paredzējusi vienpusēji, tādējādi pārkāpjot Regulas 2018/1971 35. panta 2. punktā noteikto darba mehānismu izstrādes procedūru.

59 Šajā ziņā Spānijas Karaliste uzsver, ka “attiecīgie noteikumi” Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta izpratnē var tikt paredzēti tikai nolīgumā par piedalīšanos BEREC. Tas, ka šie noteikumi nav paredzēti šādā nolīgumā – pretēji tam, ko Komisija ir norādījusi savā 2019. gada 24. aprīļa vēstulē, kurā tā ir atzinusi savu kompetenci izstrādāt saistošus darba mehānismus atkarībā no vajadzībām –, nepiešķir tai pilnvaras tos ārpus starptautiska nolīguma noteikt vienpusēji.

60 Turklāt Spānijas Karaliste apgalvo, ka Komisija patiesībā ir pieņēmusi aktu, kam ir tiesiskas sekas, bez jebkāda juridiska pamata šādi rīkoties. Lai gan apstrīdētajā lēmumā kā juridiskais pamats ir minēts LES 17. panta 1. punkts, šī tiesību norma tomēr neesot pietiekams juridiskais pamats, kas ļautu Komisijai vienpusēji pieņemt aktus, kuros paredzēta “trešās valsts” dalība Eiropas struktūrās. Ar minēto tiesību normu Komisijai esot piešķirtas vispārējas pilnvaras veikt koordinācijas funkcijas vispārīgi, nevis funkcijas konkrētā jomā.

61 Papildus tam Spānijas Karaliste uzskata, ka arī Regulā 2018/1971 Komisijai nav piešķirta kompetence paredzēt “attiecīgus noteikumus” šīs regulas 35. panta 2. punkta izpratnē gadījumā, ja nolīgumā par piedalīšanos būtu robs. Līdz ar to Komisija nevarot ar vienpusēju lēmumu paredzēt šos attiecīgos noteikumus un izstrādāt darba mehānismus, ar kuriem tie tiek īstenoti, ja minētajā regulā tai šāda kompetence nav piešķirta.

62 Turklāt Spānijas Karaliste norāda, ka – pretēji tam, ko Komisija ir paudusi savā 2019. gada 24. aprīļa vēstulē, – ar Regulu 2018/1971 tai nav piešķirta kompetence izstrādāt saistošus darba mehānismus atkarībā no vajadzībām. Pirmkārt, ar šīs regulas 35. panta 1. punktu, kas nav piemērojams šajā lietā, Komisijai neesot piešķirta kompetence izstrādāt saistošus darba mehānismus, bet gan tikai pilnvaras apstiprināt BEREC un BEREC biroja izstrādātus darba mehānismus, kas nerada juridiskus pienākumus. Otrkārt, minētās regulas 35. panta 2. punktā Komisijai neesot piešķirta nekāda loma, jo tā šajā tiesību normā neesot minēta.

- 63 Spānijas Karaliste no tā secina – tā kā Kosovos SAN nav iekļauti attiecīgi noteikumi, kas atļautu piedalīšanos *BEREC*, Komisija nevar ar vienpusēju lēmumu pieņemt nepieciešamos noteikumus, kuri vajadzīgi, lai īstenotu mērķi piedalīties *BEREC*, un ar kuriem tiek uzlikti pienākumi Kosovai. Šo lomu varot uzņemt tikai ar Kosovos SAN 126. pantu izveidotā Stabilizācijas un asociācijas padome, jo tā ir vienīgā iestāde, kurai ir tiesības pieņemt saistošus lēmumus attiecībā uz Kosovu un Savienību Kosovos SAN ietvaros atbilstoši Kosovos SAN 128. pantam.
- 64 Komisija apstrīd Spānijas Karalistes argumentus un lūdz trešo pamatu noraidīt.
- 65 Ar trešo pamatu Spānijas Karaliste būtībā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otro daļu, jo tā apstrīdētajā lēmumā esot vienpusēji izstrādājusi “darba mehānismus” šīs tiesību normas izpratnē, lai nodrošinātu Kosovos VRI piedalīšanos *BEREC* Regulatoru valdē un darba grupās, kā arī *BEREC* biroja valdē. Spānijas Karalistes ieskatā, šie saistošie darba mehānismi bija jāizstrādā “saskaņā ar attiecīgajiem minēto nolīgumu [par piedalīšanos *BEREC*] noteikumiem” – tā, ka tikai pašos šajos nolīgumos būtu noteikta minēto darba mehānismu izstrādes kārtība.
- 66 Spānijas Karaliste no tā secina, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Komisija ir ne tikai atkāpusies no minētajā tiesību normā paredzētās procedūras trešo valstu VRI dalībai *BEREC*, bet arī pieņēmusi saistošu tiesību aktu bez jebkāda juridiska pamata, jo šai iestādei neesot nepieciešamo pilnvaru, lai to darītu.
- 67 Līdz ar to Vispārējai tiesai ir jāpārbauda Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrajā daļā paredzētā procedūra tādu darba mehānismu izstrādei, kas ir piemērojami trešo valstu VRI dalībai *BEREC*, lai noteiktu, vai Komisija bija kompetenta vienpusēji izstrādāt šos darba mehānismus apstrīdētajā lēmumā un vai juridiskais pamats, uz kuru šis lēmums ir balstīts, ir atbilstošs.
- 68 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrā daļa ir formulēta šādi: “saskaņā ar attiecīgajiem [...] nolīgumu [par trešo valstu VRI piedalīšanos *BEREC*] noteikumiem tiek izstrādāti darba mehānismi, kuros jo īpaši nosaka būtību, apmēru un veidu, kādā [...] [notiek piedalīšanās] *BEREC* un *BEREC* biroja darbā, tostarp noteikumi par dalību *BEREC* īstenotās iniciatīvās, finanšu iemaksām un *BEREC* birojam paredzēto personālu [...]”.
- 69 Spānijas Karaliste, apgalvodama, ka šo “darba mehānismu” izstrādes kārtība ir jānosaka tikai nolīgumos par piedalīšanos *BEREC*, it īpaši balstās uz minēto Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrās daļas redakciju. Taču šādu pieeju ir grūti savietot ar šīs tiesību normas lietderīgo iedarbību. Proti, ja šīs piedalīšanās būtībai, apmēram un nosacījumiem jau būtu jābūt detalizētiem pašos nolīgumos par piedalīšanos, minētā tiesību norma – kuras mērķis tieši ir paredzēt minēto darba mehānismu pieņemšanu – kļūtu nelietderīga un līdz ar to tai vairs nebūtu nekādas jēgas pastāvēt.
- 70 No tā izriet, ka Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrajā daļā lietotais formulējums “attiecīgie nolīgumu noteikumi” nenozīmē, ka sīki izstrādātiem noteikumiem par dalību *BEREC* jau ir jābūt ietvertiem attiecīgajā nolīgumā par piedalīšanos. Atsaucē uz “attiecīgajiem nolīgumu noteikumiem”, ko papildina vārdi “saskaņā ar”, drīzāk ir vērsta uz to, lai norādītu, ka “darba mehānismu” pieņemšana ir jāveic “atbilstoši” šo nolīgumu par piedalīšanos noteikumiem.
- 71 Spānijas Karaliste tomēr apgalvo, ka, lai paredzētu sīkākus noteikumus attiecībā uz tās iestāžu piedalīšanos *BEREC*, ir nepieciešams nolīgums ar attiecīgo trešo valsti, jo attiecībā uz šīm iestādēm tiek noteikti pienākumi. Taču, Spānijas Karalistes ieskatā, šāds nolīgums attiecībā uz Kosovu nepastāv.
- 72 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā izriet no otrā pamata pārbaudes, ka pastāv starp Kosovu un Savienību noslēgts “nolīgums” par piedalīšanos Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta pirmās daļas izpratnē. Turklāt no šā sprieduma 69.–70. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka šādā nolīgumā nav

obligāti jābūt ietvertiem detalizētiem noteikumiem par piedalīšanos *BEREC*. Turklāt ir jānorāda, ka Regulā 2018/1971 nav prasīts, lai šis piedalīšanās būtība, apmērs un nosacījumi būtu paredzēti formālā nolīgumā vai ar attiecīgo trešo valsti noslēgtā divpusējā instrumentā. Vispārīgi runājot, nav juridiski nepieciešams prasīt, lai “atvērtība” attiecībā uz trešās valsts VRI “piedalīšanos” tiktu pakārtota īpašai atļaujai, kura piešķirta starptautiska nolīguma ietvaros. Proti, šī atvērtība un “iesaistīšanās noteikumi”, kas pieņemti attiecībā uz piedalīšanos *BEREC*, nerada nekādu juridisku pienākumu attiecībā uz šo VRI, jo galu galā tai pašai ir brīvi jāpieņem galīgais lēmums piedalīties *BEREC* saskaņā ar šiem noteikumiem.

- 73 Turklāt Spānijas Karaliste apgalvo, ka nav juridiskā pamata, uz kuru ir balstīts apstrīdētais lēmums, jo Komisijai neesot nepieciešamo pilnvaru, lai izstrādātu darba mehānismus, kas piemērojami Kosovas VRI dalībai *BEREC* un *BEREC* birojā.
- 74 Šajā ziņā Komisija norāda – tā kā Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta formulējumā nav paredzēta tieša kompetence, tā uzskatīja par piemērotāku apstrīdētā lēmuma 1. apsvērumā atsaukties uz LES 17. pantu.
- 75 Proti, jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 1. apsvērumā ir minēts LES 17. pants. Konkrēti, šajā apsvērumā ir noteikts, ka “Līguma par Eiropas Savienību 17. panta 1. punktā ir uzskaitītas Komisijas pilnvaras un ir noteikts, ka Komisija sekmē vispārējās Savienības intereses un šajā nolūkā uzņemas atbilstīgu iniciatīvu, veic saskaņošanas, izpildvaras un vadības funkcijas, kas paredzētas Līgumos, un nodrošina Savienības ārējo pārstāvību, izņemot kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomu un citus Līgumos paredzētus gadījumus”.
- 76 Tāpat ir jānorāda, ka *BEREC* birojs ir decentralizēta Savienības aģentūra, kuras uzdevums ir piemērot Savienības tiesības. Šai aģentūrai ir atvasinātas pilnvaras, kas parasti ir piešķirtas Komisijai saskaņā ar tās izpildfunkcijām un ārējās pārstāvības pilnvarām, jo runa ir par sadarbību ar trešo valstu VRI atbilstoši LES 17. pantam.
- 77 No tā izriet, ka pilnvaras, kas kāda leģislatīva akta ietvaros nav tieši deleģētas kādai Savienības aģentūrai, paliek Komisijas kompetencē. Tā kā ne ar Regulu 2018/1971, ne ar kādu citu Savienības tiesisko regulējumu *BEREC* birojā vai kādai citai iestādei nav tieši piešķirtas pilnvaras izstrādāt trešo valstu VRI – tostarp Kosovas VRI – dalībai piemērojamos darba mehānismus, šī kompetence ir Komisijai.
- 78 Šo secinājumu apstiprina Regulas 2018/1971 35. panta 1. punktā un 35. panta 2. punktā izmantoto formulējumu atšķirība. Proti, ar 1. punktu *BEREC* un *BEREC* birojā ir tieši deleģētas pilnvaras izstrādāt “darba mehānismus”, bet ar atrunu par “Komisijas iepriekšēju apstiprinājumu”, kurai tādējādi ir uzraudzības funkcija, savukārt 2. punktā šāda pilnvaru deleģēšana nav paredzēta. Šīs pilnvaras tādā joprojām ietilpst Komisijas kompetencē, kas tai ļauj pieņemt “darba mehānismus” atbilstoši minētās regulas 35. panta 2. punktam, izņemot, ja attiecīgajā starptautiskajā nolīgumā ir paredzēta cita procedūra, kā tas ir EEZ dalībvalstu gadījumā.
- 79 Līdz ar to Komisijas ziņā ir īstenot tiesību aktu prasības atbilstoši pilnvarām, kas tai piešķirtas ar LES 17. pantu, un tai nevar pārnest, ka tā būtu atsaukusies uz šo tiesību normu apstrīdētā lēmuma 1. apsvērumā situācijā, kad Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta formulējumā nav skaidri minētas pilnvaras.
- 80 Turklāt Spānijas Karaliste apgalvo, ka tāda vispārēja tiesību norma kā LES 17. pants, kurā ir paredzēta sadarbība vispārīgi, nevar būt pamats apstrīdētā lēmuma pieņemšanai.
- 81 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, ciktāl ir runa par Padomes pilnvarām, Tiesa ir atzinusi, ka LES 16. pants var būt par pamatu noteiktām Padomes pilnvarām (spriedums, 2016. gada 28. jūlijs, Padome/Komisija, C-660/13, EU:C:2016:616, 40. punkts). Līdz ar to, ja tas tā ir LES 16. panta gadījumā, nav iemesla, lai

šāda interpretācija netiktu izmantota arī attiecībā uz LES 17. pantu, kas ir ekvivalentā tiesību norma Komisijas gadījumā. Tādējādi – pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam – tas, ka LES 17. pants ir vispārēja tiesību norma, nenozīmē, ka tas nevar būt pietiekams juridiskais pamats.

- 82 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisija bija kompetenta apstrīdētajā lēmumā vienpusēji noteikt Regulas 2018/1971 35. panta 2. punkta otrajā daļā paredzētos trešo valstu VRI dalībai *BEREC* piemērojamus “darba mehānismus” un tādējādi tai nevar pārnest, ka tā šajā lēmumā būtu atkāpusies no minētajā tiesību normā noteiktās procedūras. Tāpat Komisijai nevar pārnest, ka minētajam lēmumam nav juridiskā pamata.
- 83 Līdz ar to arī trešais Spānijas Karalistes izvirzītais pamats ir jānoraida un prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 84 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.
- 85 Tā kā Spānijas Karalistei spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospiež:

- 1) Prasību noraidīt.**
- 2) Spānijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Costeira

Kancheva

Perišin

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 23. septembrī.

[Paraksti]